

פרשת פינחס

- "באכל האש את חמשים ומאתים איש" (כו, י) - ללא הא הידיעה שלא כמו בפסוק "ואש יצאה מאת יי ותאכל את החמשים ומאתים איש מקריבי הקטרת" (טז, לה).
- "שנים ועשרים (תביר) אלף (טרחא) ומאתים" (כו, יד) - הטעם טרחא (טפחא בלשון אשכנז) הוא מפסיק יותר מתביר, ולכן צריך לקצר מעט בהפסקה שלאחר התיבה המוטעמת בתביר ולהאריך יותר בהפסקה שלאחר התיבה המוטעמת בטרחא. שאם לא כן, יובן שמספר משפחות השמעוני הוא 1,222 (שנים) ועשרים ועוד אלף ומאתים), ובאמת הוא 22,200 (שנים) ועשרים אלף ועוד מאתים).

הערות בפרשת קרבן התמיד ומוסף של שבת וראש חודש

- "ואמרת להם" (כח, ג) - כאן המקום היחידי בתורה שכתוב "ואמרת להם" ובכל שאר המקומות בתורה כתוב "ואמרת אליהם" כמו אצלנו בפסוק ב'.
- מילת "ואמרת" מלרע מפני ואו המהפך ללשון עתיד.
- "עלה תמיד" (פסוק ג) - מילת "עלה" מסתיימת בהא והתיו של "תמיד" רפויה. ובהמשך (בפסוק ו) "עלת תמיד" מילת "עלת" מסתיימת בתיו והתיו של "תמיד" דגושה.
- "את הכבש אחד" (פסוק ד) - ולא האחד כמו למשל בפסוק ו'.
- "העשיה" (פסוק ו) - היוד רפה למרות שבאה לאחר קובץ שהיא תנועה קטנה.
- "ובראשי חדשיכם" (פסוק יא) - הריש בקמץ רחב לא בחולם או קמץ חטוף.
- "יעשה ונסכו" (פסוק טו) - היוד בצירי לא בפתח.

- "פינחס בן אלעזר" (כח, יא) - "פינחס" כתוב מלא יוד לומר שהחיריק בפא הוא חיריק מלא, דהיינו תנועה גדולה, לכן השוא שבנון שאחריו הוא שוא נע. גם כשיבוא השם "פנחס" חסר בלא יוד כגון "חפני ופנחס" (שמואל א א, ג), וגם במקרה זה מתייחסים לחיריק כחיריק-מלא והשוא שאחריו הוא שוא נע, והוא הדין לכל מילה שחסרה בה יוד שהיתה ראויה לבוא בתוכה. לדוגמא "ישמך אלהים כאפרים וכמנשה" (בראשית מח, כ) שהיה ראוי להיות עם יוד - "ישמך" שהרי שורשו "שים". ועיין בקונטרס כללי הקריאה של הרב יוסף זליכה שליט"א סעיף י'.
- "השיב את-חמתי" - המם בקמץ רחב לא בחולם. ובחולם פירושו אם-אשתי כמו ש"חמותה" במגילת רות פירושו אם-בעלה. אם כן שינוי זה משנה משמעות, מ"מ האשכנזים והתימנים אינם מבחינים בהגייה בין קמץ רחב לקמץ חטוף הדומה לחולם.
- "בקנאו" - כתב הראב"ע שהייתה הנון צריכה להדגש מפני הבניין הכבד אבל הוקלה הנון כדי להקל על הלשון. וכמוה מצאנו בפסוק "ויקנאו אתו פלשתים" (בראשית כו, יד).
- "אשר הפה את-המדינית" (כח, יד) - ההא של "הפה" בקובץ לא בחיריק. ואלא שקשה מה הפירוש של "את-המדינית" ובאמת פירושו "עם המדינית" כי הרבה פעמים בה "את" במקום "עם".
- "ויהי אחרי המנפה" (כו, א) - פסקא באמצע הפסוק, ואין לטעות ולהטעים את המילה "המנפה" בסוף-פסוק, אלא באתנח.
- "משפחת הקאובני" (כו, ז) - עיין במנחת-שי שהריש מועמדת והיא נקראת בשורוק, והאלף שבאמצע נחה ולא נשמעת בביטוי, כמו במילים ראש וראשון שלא שומעים את האלף שבהם. וכמוהו "יראו את-יי קדשיו" (תהלים לד, י).